

است اما معنا ندارد که به لوازم آن تن ندهیم و بعد هم بگوییم «می خواهیم؛ اما امکانش نیست». «دوستی با پیلانان یا مکن یا طلب کن خانه ای در خورد پیل». لذا من فکر می کنم هیچ امری واجب تر از بازگشت به این شعار امام نیست که «همه با هم». اول انقلاب این شعار سرتیتر آرم جهاد سازندگی قرار گرفت. به صورت «تنها» کاری پیش نمی رود ولی اگر دست هایمان در هم افتاد همه کار می توانیم بکنیم. ایران، خیلی بزرگ است؛ تمدن و تاریخ این کشور خیلی عزیز و بزرگ است و در حدّ یک، دو یا سه نفر نیست. البته این ایران با تشیع عزیزتر شده، تشیع در این خانه شکل گرفته و اسلام در این خانه قوام پیدا کرده است. جمع «ملّیت» با «دیانت» کار بزرگی کرده است. به نظر من تردید نباید کنیم و باید به گذشته خودمان افتخار کنیم و می کنیم. به وضع موجودمان باید معترض باشیم و هستیم، البته باید هم به آینده امیدوار باشیم و همت کنیم.

سید حسن خمینی گفت:

اگرچه تا برهه هایی از تاریخ می توانستیم با ایجاد محدودیت ها و بگیر و ببند مصونیت فرهنگی ایجاد کنیم اما امروز دیگر نمی شود این رویکرد را ادامه داد؛ چه بخواهیم و چه نخواهیم، امکان ندارد. ماهواره را منع کردیم اما امروز هست. بعد گفتیم تماس های تصویری نباشد اما آن هم آمد. تلگرام را فیلتر کردیم؛ آن هم هست یعنی واقعیت این است که امکان محدود کردن نیست. من بعضی وقت ها از ممیزی هایی که در کتاب ها صورت می گیرد، خنده ام می گیرد. برای یک کتاب 500 نسخه ای چه بگیر و بندهایی داریم اما بعدا نسخه پی دی اف بدون سانسور آن 60 تا 70 هزار بار خوانده می شود. باید به نوع دیگری از مدیریت تن داد و مصونیت را این بار نباید از زاویه محدودیت رفت و به نوع دیگری باید وارد این فضا شد. آن وقت او خودش را تحمیل می کند و ما همیشه از عقب سر می دویم.

برچسب ها: [انقلاب](#) [1]

[آیت الله خمینی](#) [2]

[انتخابات](#) [3]